

fer paa den aarlige Rente og Sikkerheden i Anbringelsen, og derfor anbringer han sin Formue paa den nævnte Maade. Dersom han derimod figer til sig selv: Det er muligt og maaffe ikke usandsynligt, at jeg i Løbet af et Aar eller to kan komme til at trænge til mine Penge, jeg maa derfor være tilfreds med i Mellemtiden at faa en moderat Rente deraf, imod at jeg sikker mig med Vished og uden Tab at kunne skaffe mig Kapitalen tilbage, saa anbringer han ikke sine Penge i faste Eiendomme eller i Statsobligationer, men han søger at anbringe dem paa anden Maade, f. Ex., som saa ofte i vort borgerlige Liv, i en Sparekasse eller i en Bank. Han kan da, naar han forlanger det, faa sine Penge tilbage; han faar vel en mindre Rente af dem, men han har den Fordel at faa Pengesummen ubeskaaren, naar han skal bruge den. Den sidste Anbringelsesmaade jeg har nævnt, kalder man at anbringe sine Penge paa en let realsfabel Maade, saaledes at man kan faa sine Penge tilbage, naar man ønsker det, og uden at udsætte sig for Tab paa sin Kapital, imod at man finder sig i en mindre Rente. Naar der har været Tale om Statens Reservecfond, ville de Herrer vide, at man har gjort den Bemærkning — og det med Rette — at den har der Mangel, at den i en ganske overveiende Grad er anlagt paa den første af de nævnte Maader, nemlig i Statspapirer og Deslige, altsaa i Bændier; som vel give en anstændig Rente, men som man dog ikke kan vente at faa ubeskaarne ud, naar man skal bruge dem. Naar man altsaa vil tænke sig det Tilfælde, at der kommer en Trang til at skaffe extraordinære Resourcer tilveie, er man i den Bamskæthed, at man ikke kan benytte disse Papirer, som man har erhvervet for sine Kapitaler, uden at udsætte sig for temmelig betydelige Tab, og derfor tror jeg, at Alle de, der saavel her i Salen som i Finantsudvalget have udtalt sig om dette Spørgsmaal, have haft den Anskuelse, at det vilde være af stor Vigtighed for os, om idetmindste en Del af vor Reservecfond var anlagt paa en saadan Maade, at man, naar man kom i Trang derfor, let kunde realisere den og faa

sine Penge flydende. Det er dette Formaal, hvorefter vi have stræbt i flere Aar, men som det ikke endnu er lykkedes os at faa fuldgjort, og derfor er det forekommet mig, at jeg ikke har kunnet gjøre noget Bedre, end at foreslaa det høie Thing nu at benytte den Leilighed, som her er given, idet vi have disse Papirer tilstede og altsaa ere istand til uden nogensomhelst Udgift at beholde dem, til da ogsaa at bevare dem, for at vi kunne benytte dem i saadanne Tilfælde, som Enhver vil kunne forudsætte let ville kunne indtræffe. Det er stadigt blevet anerkjendt i dette Thing, at Finantsloven kun giver et Overslag i Henseende til Statens Indtægter — det er en Formodning, vi opstille om, hvilke Indtægter der vil komme ind —, og det er tillige anerkjendt, at der kan indtræde en uafviselig Nødvendighed for at gjøre Udgifter, som ikke ere foreskrevne i Finantsloven, og som derfor, naar Rigsdagen ikke er tilstede, maa opføres paa en Tillægsbevillingslov for senere at bevilges. Naar Finantsloven bliver given, er det altsaa aldeles umuligt at forudsætte, om det Tilfælde vil indtræde i Løbet af Finantsaaret, at man bliver nødt til at ty til Reservecfonden med Hensyn til den Hjælp, som er nødvendig, og dersom vi da ikke sørge for altid i vor Reservecfond at have saadanne Effekter, om hvilke vi kunne tro, at de ville kunne realiseres uden stort Tab, med nogenlunde Vished og uden at vække altsor stor Opsigt, tilføie Staten et betydeligt Tab. Jeg tror nok, jeg tør sige, at alle de ærede Medlemmer, som mindes de tidligere Forhandlinger om denne Slags Sager her i Thinget og i Finantsudvalget, ville erkjende, at det har været anerkjendt som et vigtigt og et stort Formaals for os at have en Bestanddel som den, jeg her har omtalt, i vor Reservecfond, og det forekommer mig altsaa, at vi, dersom vi nu vilde tilintetgjøre det Midde dertil, som her ved tilfældige Omstændigheder er kommet i vor Besiddelse, vilde gjøre noget overmaade Uklogt. Vi vide nemlig, mine Herrer, for det Første, at vi uden den mindste Fare og uden at udsætte Statskassen for nogetsomhelst Tab, kunne bevare disse Papirer, og vi vide dernæst tillige, at Staten, naar den er i Besiddelse